

Een korte reflectie

Als wetenschapper dans ik niet
Als danser wetenschap ik niet
Of toch?
Er is zoveel beweeglijk weten in mij.
Weten dat geen rechte lijnen volgt.
Dat zich aandient in ritme,
in intuïtie,
in aarzeling.
Ik voel voordat ik het begrijp.
Ik weet voordat is woorden heb
In mijn onderzoek
In mijn werk
In vergaderingen

Houd ik dat weten meestal voor me
of ik vermom het
verpak en verdraai het
om het te laten passen
binnen wat in dit systeem als waardevol geldt:
navolgbaar, rationeel, causaal,
beredeneerd, tastbaar, talig.

Wat beweegt, maak ik stil.
Wat relationeel is, maak ik objectief.
Wat zich aandient in het moment,
veranker ik in bewijs.
De kennis hiërarchie houdt me gevangen.
Ze leert ons
wat we mogen laten zien
en wat we beter kunnen verzwijgen.
Welke delen van onszelf,
van elkaar,
van elders
blijven daardoor buiten beeld?

Niet alleen institutioneel,
maar ook vanbinnen.
En daarmee verarm ik
En verliezen we ons vanzelfsprekend vermogen
Om werkelijkheden op veel manieren te kennen en te duiden.
In hun robuustheid en levendigheid.
In hun fluiditeit.
en samenhang.
In het moment.
In haar wortels en oorsprong.
En in wat zich aandient
richting toekomst.

Er is situationeel kennen.
Contextueel kennen.
Relationeel kennen.
Lichamelijk kennen.
Verbeeldend kennen.
En ja — ook objectief kennen.

Hoe vergroten we de kennisruimte
De ruimte voor variatie in waarnemen, duiden, handelen en veranderen?
hoe kunnen we die andere vormen van kennen
— in onszelf, in de ander, in het elders —
in het licht zetten.
Niet zeker.
Niet af.
Maar aanwezig.

Voorbij de vraag:
welke kennis is geldig?
Maar:
welk kennen in mij vraagt om stem?
En welk kennen in jou
heb ik nog niet leren horen?